

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **Ing. Albína K ö s z e g i**, trvale bytem ČSA 587, Velká Bystřice, zastoupen Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Riegrova 15, Olomouc proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2008, č. j. KUOK/12576/2008, sp. zn. KÚOK/3866/2008/ODSH/359, o přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků řízení **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložení povinnosti nahradit náklady řízení. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval v tom, že správní orgány obou stupňů porušily svou povinnost uloženou ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť ze své povinnosti nezjistily skutečný stav věci a k řízení přistupovaly jako k řízení návrhovému, ve kterém by snad žalobce měl nést důkazní břemeno, což je v příkrém rozporu se zákonnou povinností uloženou správnímu orgánu, jakož i s principem presumpce neviny. Konkrétně poukázal na vyslovený závěr žalovaného, že žalobce nenavrhoval výslech osoby údajného svědka Dušana Majera. Dále vytkl, že ze svědeckých výpovědí plynou rozpory, a za použití toliko těchto důkazních prostředků prakticky nelze zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce také namítal, že mu byla uložena citelná sankce, která je způsobilá vážným způsobem ohrozit jeho profesní i rodinný život. V této souvislosti připomněl svou dosavadní bezúhonnost. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje a také zrušení rozhodnutí Magistrátu města Olomouce a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalobce požádal o přiznání odkladného účinku.

Usnesením ze dne 30. 4. 2008 přiznal krajský soud žalobě odkladný účinek, neboť shledal předpoklady pro vyhovění návrhu na jeho přiznání.

Žalovaný k žalobě uvedl, že postupoval v souladu se zásadou objektivního a nestranného přístupu, kdy si splnil povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch nebo neprospěch žalobce. Co se týká námítky ohledně údajného závěru odvolacího orgánu, že žalobce nenavrhoval výslech svědka Dušana Majera, k tomuto pouze konstatoval, že se nejednalo o žádný závěr odvolacího orgánu, ale pouze o konstatování skutečnosti, neboť žalobce měl, pokud to považoval za nezbytné, povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení, což však neučinil. Konstatování žalobce, že je zjevné, že správní orgán I. a II. stupně k řízení přistupoval jako k řízení návrhovému, ve kterém měl správní orgán nést důkazní břemeno, považoval žalovaný za zmatečné. K tomu dodal, že vyjma přestupků dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, se veškeré přestupky projednávají zásadně z úřední povinnosti. Zahájení řízení, ať již z úřední povinnosti nebo na návrh nemá na postup správního orgánu během řízení žádný vliv, neboť tento je vždy vázán zásadami správního řízení. Nelze však na správní orgán přenášet práva a povinnosti účastníka řízení, jako podávat návrhy na dokazování, případně označit konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení. Povinnost správního orgánu opatřovat důkazy nestranně nebyla v řízení, které je předmětem žaloby, porušena. Pokud jde o pochybnosti o skutkových zjištěních, které žalobce uvedl, toto považoval žalovaný za subjektivní názor žalobce, který nemá oporu ve spisovém materiálu a lze ho označit za výklad ryze účelový. Námitkou ohledně rozporů ve

výpovědích se žalovaný zabýval již v odvolacím řízení, když tyto údajné rozpory dostatečně odůvodnil. Důkaz - výslech svědka npor. Oldřicha Novotného považoval žalovaný za nadbytečný, neboť tento se nenacházel na místě přestupku. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání Ing. Albína Köszegi zamítl a napadené rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel ze dne 28.11.2007, č.j. SmOI/ŘMV/2/1503/2007/Sla v plném rozsahu potvrdil.

Rozhodnutím prvoinstančního orgánu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7) zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 26. 7. 2007 v 11:35 hod. v obci Olomouc, na ulici Polská, jako řidič vozidla Hyundai Accent, RZ 2M9 4936 předjížděl vozidlo Iveco, Autoškola Novotný, RZ 2M8 5505 na přechodu pro chodce, čímž porušil ust. § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a byla mu uložena pokuta ve výši 5.500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6-ti měsíců se započítáním lhůty ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a dále uložena povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že oznámením a předvoláním ze dne 25. 9. 2007 správní orgán I. stupně žalobci oznámil zahájení daného přestupkového řízení na základě Oznámení přestupku Policie ČR ze dne 26. 7. 2007 a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 17. října 2007. Dne 17. 10. 2007 bylo ústní jednání v dané věci provedeno za přítomnosti žalobce a pěti svědků. Bylo zjištěno, že žalobce v Olomouci na ulici Polská odbočil z ulice Rooseveltská, přičemž ještě na ulici Rooseveltská před železničním přejezdem dojel nákladní vozidlo s označením „Autoškola“, které jelo velmi pomalu, snad 15 km/hod. Obě vozidla, jak nákladní tak vozidlo žalobce, odbočila do ulice Polská. Před přechodem pro chodce na křižovatce ulic Polská a Domovina započalo vozidlo žalobce předjížděcí manévry a na přechodu pro chodce nákladní vozidlo předjelo. Nato bylo vozidlo žalobce zastaveno příslušníky policie v jednosměrné ulici vedoucí k ulici 17. listopadu. Magistrát města Olomouce jako správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7) zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 12. 2007 odvolání ke Krajskému úřadu Olomouckého kraje.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb. se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno.

Podle odstavce 7 citovaného ustanovení se pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7, 10.

Podle § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu č. 361/2000 Sb. řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce a bezprostředně před ním.

Krajský soud vzal za prokázáno, že dne 26. 7. 2007 v 11:35 hod. v obci Olomouc, na ulici Polská, žalobce jako řidič vozidla Hyundai Accent, RZ 2M9 4936 předjížděl vozidlo Iveco, Autoškola Novotný, RZ 2M8 5505 na přechodu pro chodce, čímž porušil ust. § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a byla mu uložena pokuta ve výši 5.500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6-ti měsíců se započítáním lhůty ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a dále uložena povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Krajský soud dospěl k závěru, že výpověď svědků, spolu s dalšími písemnými materiály založenými ve správním spise, tvoří ucelený důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. Soud posoudil výpovědi svědků jako pravdivé a věrohodné a dospěl tak k závěru, že žalovaný při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný náležitě odůvodnil, proč považoval výpověď svědků za důvěryhodnou, dostatečným způsobem zhodnotil důkazy a skutkový stav, jež vzal za základ právní kvalifikace případu, je prokázán dostatečně.

Soud neshledal důvodné tvrzení žalobce, že ve výpovědi svědků, kteří viděli žalobce předjíždět na přechodu pro chodce, při vylíčení skutkového děje, je řada rozporů. Svědci dle názoru soudu vypovídali hodnověrně a nelze jim klást za vinu, že každý z nich subjektivně hodnotil některé údaje (např. přesnou barvu vozidla, přesný čas události) jinak, neboť tvrzení svědků jsou pouze jejich odhadem a nemusí být naprosto přesné, avšak to ještě neznamená zpochybnění pravdivosti a objektivity jejich výpovědí.

K osobě policistů a tím i věrohodnosti jejich výpovědí soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jejich tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce neměli policisté na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročili míru nezbytnou

k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté v této věci uvedené zásady překročili. Proti výpovědi svědků stojí tvrzení žalobce a jeho spolujezdkyně, které se jeví jako nevěrohodné, pokud žalobce na jedné straně polemizuje s reálností některých údajů, kterými svědci popisovali událost, a na druhé straně při ústním jednání před správním orgánem tvrdil, že na přechodu pro chodce nepředjížděl.

Soud tedy i přes námitky žalobce nezpochybnil věrohodnost svědeckých výpovědí svědků Miroslava Zarzycki a Pavla Novotného (osádka autoškoly), neboť soud má zato, že právě zkušební komisař a učitel autoškoly a ještě v okamžiku výkonu zkoušky v autoškolě jsou vnímavější oproti jiným na nedodržování povinností řidičů.

Pokud jde o námitku žalobce ohledně závěru žalovaného, že žalobce nenavrhoval výslech svědka Dušana Majera, k tomuto je nutno uvést, že se nejednalo o závěr žalovaného, ale šlo o konstatování skutečnosti, kdy žalovaný pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Dušana Majera označila za svědka Policie ČR, žalobce jeho výslech nenavrhoval a správní orgán prvního stupně tento výslech nepovažoval za nezbytný, a proto tento svědek vyslechnut nebyl. V žádném případě tedy nešlo o závěr žalovaného, že svědek vyslechnut nebyl, protože jej žalobce nenavrhoval.

Pokud jde o sankci, krajský soud dospěl k závěru, že při jejím hodnocení bylo postupováno zcela v souladu s ust. § 22 odst. 7 zákona o přestupcích při použití ust. § 11 a § 12 téhož zákona. Žalobci byly uloženy sankce na dolních hranicích stanovených rozmezí, kdy z rozmezí 5.000 – 10.000,- Kč mu byla uložena pokuta ve výši 5.500,- Kč a z rozmezí 6 měsíců až 1 rok zákazu činnosti, mu bylo uloženo 6 měsíců zákazu činnosti.

Soud dospěl k závěru, že žalobce bezesporu porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu a dopustil se tak společensky nebezpečného jednání, neboť ohrozil zájem na zdraví a bezpečnosti účastníků silničního provozu.

Jednáním žalobce byla naplněna skutková podstata přestupku uvedeného v § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona o přestupcích, jeho námitku nesprávného skutkového zjištění shledal krajský soud z výše uvedených důvodů nedůvodnou. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým soud dle § 76 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, žaloba byla v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, který byl v řízení úspěšný, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady řízení neuplatnil.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, do dvou týdnů po jeho doručení, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 30. června 2009

Za správnost vyhotovení:
Jana Švincová

JUDr. Jana Záviská, v.r.
samosoudkyně

EVIDENČNÍ LIST JUDIKATURY

1.	Číslo jednací rozhodnutí:	
	Zdroj:	Krajský soud v Ostravě

	Existuje prejudikatura?		ano / ne
	Je některá z otázek v řízení před kompetenčním senátem?		Nevím
	Je některá z otázek v řízení před rozšířeným senátem?		Nevím
	Je některá z otázek v řízení před Ústavním soudem?		Nevím
	Bylo v rozhodnutí aplikováno právo ES/EU?		ano / ne
	Byla proti rozhodnutí podána kasační stížnost?		ano / ne
2.	Vložit autora:	JUDr. Jana Záviská	
	Považuje autor za vhodné zařadit svůj názor?		ano / ne
3.	Evidenční číslo prejudikatury:		
	Druh prejudikatury:	souladná / nesouladná	
	Povaha prejudikatury:	procesní / závazná / inspirativní	
	Anotace prejudikatury:)		
4.	Považuje autor za vhodné zveřejnit svůj právní názor ve Sbírce NSS?		ano / ne
5.	Číslo ID:		
V Ostravě dne:			Podpis: